

Още когато цивилизациите са започнали да строят, са търсели материал, който да може да свързва камъните, за да направи от тях солиден блок. За тази цел Асирийците и Вавилонците са използвали глината, а Египтяните открили варта и гипсовия хоросан като свързващ елемент за построяването на пирамидите.

Гърците направили още подобрения, докато накрая Римляните разработили цимент, с който правели конструкции забележителни с издръжливостта си. Повечето от основите на Римския форум са направени от вид бетон, достигащ на някои места до 4 метра дълбочина. Прочутите Римски бани, построени през 27 г. пр. н.е., КолIZEУМА и голямата Базилика на Константин са все примери за ранна римска архитектура, при които е използван цимент. Тайната на успеха на римляните при приготвянето на цимента се свежда до добавянето на вулканичен прах към варта, наречен пуцолан - открит в подножието на Везувий близо до Пуцуоли. По тази технология се създава цимент, който може да се втвърдява под вода. През Средните векове след падането на Римската империя, техническият прогрес се забавя и едва през 18 в. е направена нова стъпка за преоткриване тайната на хидравличния цимент, който се втвърдява под вода.

Неколкократните провали да се построи фара на Египтон, до брега на Корнуай, Англия, накарали Джон Смитон, британски инженер, да проведе експерименти с разтвори, както в сладка, така и в солена вода. През 1756 г., тези опити довеждат до откритието, че циментът, направен от варовик със значително съдържание на глина, се втвърдява под вода. Възползвайки се от това откритие, той реконструира фара на Египтон през 1759 г., който просъществувал 126 години преди да се наложи да бъде преместен.

Други изследователи експериментирали в областта на цимента в периода от 1756 г. до 1830 г. като: **Л. Ж. Вика и Лесаж във Франция и Джоузеф Паркър и Джеймс Фрост в Англия**

През 1824 г., Джоузеф Аспдин, строител и зидар в Лийдс, Англия, патентова хидравличния цимент, който той нарича Портланд цимент, защото на цвят много приличал на камък, добиван в кариерите на остров Портланд на британското крайбрежие. Методът на Аспдин се състоял в точно дозиране на изпечен варовик, смесен с глинест шлам и последващо изпичане до отделяне на CO_2 . Полученият продукт се смела и се използва като цимент. Изпичането обаче е било при сравнително ниски температури и качеството е било незадоволително.

По същото време А.Ч. Джонсън търси оптималното съотношение между глината и варовика в сместа. След преодоляване на тази трудност (1851 г.) циментовото производство започва да се разпространява.

Важен момент в развитието на циментовата технология е установяването на зависимостта между температурата на изпичане и състава и свойствата на получения продукт. Развива се идеята, че именно клинкерът трябва да стане основния продукт на изпичането. Следващият етап в развитието на циментовата промишленост е внедряването на въртящата се пещ (патент на Ф. Рансъм от 1885 г.).

Днешният Портланд цимент, както и по времето на Аспдин, представлява старателно дозирана смес от калций, силиций, желязо и алуминий.

